

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่าน เป็นทักษะที่สำคัญ เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ที่ดีที่สุด ทุกวันมีการอ่านมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของมนุษย์มาก ต้องอ่านป้ายราคาสินค้า ชื่อถนน ชื่อร้านค้า ชื่อสถานที่ ป้ายโฆษณา นิตยสาร จดหมายข่าวสารต่าง ๆ จากหนังสือพิมพ์ วารสาร ตลอดจนป้ายประกาศต่างๆ ของทางราชการ ของเอกชน ฯลฯ ซึ่งการที่เราจะเข้าใจ และสามารถรับการสื่อสารเหล่านี้ได้ก็ต้องอาศัยทักษะการอ่าน นักเรียน นักศึกษาต้องอาศัย การอ่านในการศึกษาเล่าเรียน ประชาชนก็อาศัยการอ่านเพื่อพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความคิดเพื่อพัฒนาตนเองในการประกอบอาชีพ หรือเพื่อความบันเทิง เพื่อการพักผ่อน ในวงการ แพทย์ปัจจุบันได้นำเอาการอ่านมาช่วยบำบัดโรคร่วมกับการรักษาวิธีอื่น เพื่อลดภาวะวิตกกังวล นี้นิสัยสุขภาพจิตของผู้ป่วยในผู้ป่วยโรคจิต ผู้ป่วยโรคกระเพาะ และเด็กพิการ

บุคคลใดที่มีทักษะการอ่านดีก็จะ ได้เปรียบผู้อื่นในการพัฒนาตนเอง สังคมใดถ้าประชาชน มีนิสัยรักการอ่าน ส่งเสริมการอ่านมาก มีการผลิตหนังสือมาก สังคมนั้นประเทศนั้นก็จะสามารถ พัฒนาให้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ยกตัวอย่างเช่นญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศที่ผลิตหนังสือ มากที่สุดในเอเชีย และเป็นประเทศเดียวที่มีคนไม่รู้หนังสือเพียงร้อยละหนึ่ง (แม็กมาส ชวลิต, 2528, หน้า 199) ถ้าหากเราจะกล่าวว่าอาหารหล่อเลี้ยงร่างกาย การอ่านหล่อเลี้ยงสมอง ก็ไม่ผิดเพราะ เมื่อคนรู้จักอ่าน ความคิดก็ทัดเทียมผู้อื่น สติปัญญาได้รับการพัฒนา นักเรียนที่ อ่านได้ดีคือสามารถอ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้อง ย่อมช่วยให้การเรียน วิชาอื่น ๆ ดีตามไปด้วย เพราะกิจกรรมการเรียนของนักเรียนประมาณร้อยละ 80-90 ต้อง อาศัยทักษะการอ่านเป็นอย่างมาก ดังนั้นถ้าหากว่านักเรียนอ่อนภาษาไทยอาจจะทำให้วิชาอื่นอ่อน ตามไปด้วย ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ มาลินี นิม์เสมอ (2519, หน้า 55) เรื่องการ

ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งพบว่า วิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับวิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การสอนอ่าน เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษา เมื่อนักเรียนเรียนจบไปแล้ว ก็ควรเป็นผู้รู้หนังสือและมีความสามารถในการอ่านพอที่จะนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้ แต่การเรียนการสอนภาษาไทยเท่าที่ผ่านมา ยังไม่ประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากรายงานการวิจัยหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย พบว่านักเรียนส่วนมากยังบกพร่องในวิชาภาษาไทยทั้งด้านคำศัพท์ การสะกดคำและการอ่านในใจหรือการอ่านจับใจความ ผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถในการอ่านเขียน ทำเลข ได้จริง แต่วิชาที่นักเรียนทำคะแนนได้น้อยที่สุดคืออ่านเอาเรื่อง (เสาวลักษณ์ รัตนาวิชัย, 2531, หน้า 17) และจากโครงการประเมินความก้าวหน้าทางการศึกษาในระดับประถมศึกษา ปีงบประมาณ 2524 พบว่า ในด้านความสามารถในการรู้ความหมายของคำ มีนักเรียนร้อยละ 80 มีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2524, หน้า 52) และจากรายงานผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นผลสุดท้ายของการเรียนในระดับประถมศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2527-2530 ผลการประเมินก็พบว่ากลุ่มทักษะภาษาไทยยังมีผลไม่น่าพอใจ คือต่ำกว่าร้อยละ 50 ถึงแม้จะมีผลการประเมินที่เพิ่มขึ้นในปีการศึกษา 2528, 2529 และ 2530 แต่การประเมินรายสมรรถภาพคือ การอ่านในใจหรืออ่านจับใจความก็ยังมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์คือไม่ถึงร้อยละ 50 ทั้งด้านคะแนนเฉลี่ยและร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีผลน่าพอใจ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2531, หน้า 9, 10 และ 89) ปัญหาที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ไม่ได้ผลดี ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ เช่น ด้านความพร้อม พื้นฐานความรู้ ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม หลักสูตรและเนื้อหาวิชา วิธีการสอนของครู ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ความจริงก็คือนักเรียนประถมศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันมากในทุกๆ ด้านทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่กระจายอยู่ในท้องที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศมีความเหลื่อมล้ำกันเป็นอันมาก นักเรียนในเขตกรุงเทพฯ

มหานครมีผลการเรียนสูงกว่านักเรียนต่างจังหวัดที่พูดภาษาถิ่น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2526, หน้า 82) ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้บรรจุเนื้อหาวิชาภาษาไทยให้นักเรียนเรียนหลักสูตรเดียวกันทั่วทั้งประเทศ ผู้สอนที่ใช้ภาษาไทยกลางเป็นสื่อในการสอนที่โรงเรียน ทั้งที่ประเทศไทยมีอาณาบริเวณกว้างขวาง แบ่งตามสภาพภูมิศาสตร์ได้ถึง 4 ภาค แต่ละภาคก็มีภาษาวัฒนธรรม ความเป็นอยู่แตกต่างกันออกไป ประชาชนในแต่ละภาคก็มีภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นภาษาถิ่นของตน นักเรียนประถมศึกษาในชนบทย่อมคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้พูดกันในครอบครัว เมื่อมาโรงเรียนต้องเรียนกับครู ต้องพูดสื่อสารกันโดยใช้ภาษาไทยกลาง ใช้หนังสือเรียนที่เป็นภาษาไทยกลาง จึงทำให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมายไม่เข้าใจเนื้อหาต่างๆ ในบทเรียน ทำให้นักเรียนเหล่านี้มีประสพปัญหาในการเรียน โดยเฉพาะในชั้นต้นๆ ระดับ ป.1-ป.2 ซึ่งถือว่าเป็นระดับที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนในระยะต่อไป

เกี่ยวกับปัญหาในการใช้ภาษาไทยกลางนี้ สุไร พงษ์ทองเจริญ ได้ทำการศึกษาค้นคว้า การเรียนภาษาไทยกลางของเด็กภาคเหนือ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดเชียงใหม่ และลำปาง ได้รับการทดสอบด้วยข้อสอบ 2 ชุด คือ 1. ด้านความเข้าใจภาษา 2. การใช้ภาษา ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนฟังคำที่ให้ความหมายต่างกัน ในภาษาไทยกลางและภาษาเหนือถูก ร้อยละ 51.37 ฟังเสียงพยัญชนะที่ต่างกันถูก ร้อยละ 40.83 ฟังเสียงสระเข้าใจถูก ร้อยละ 45.68 ส่วนความเข้าใจศัพท์ในหนังสือเรียนที่เป็นศัพท์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจร้อยละ 49.50 คำศัพท์ที่เป็นสำนวน เข้าใจร้อยละ 44.33 ศัพท์ที่ไม่มีในภาษาเหนือ เข้าใจร้อยละ 31.01 ส่วนด้านการใช้คำ นักเรียนใช้ได้ถูกต้อง ร้อยละ 58.7 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว 5 เสียง สระประสม 4 เสียง ในการเรียนการสอนเมื่อครูสอนเป็นภาษาไทยกลาง นักเรียนจะไม่เข้าใจการพูด และการออกเสียง ของนักเรียนจะพูดผิดและรวมไปถึงการเขียนด้วย เมื่อให้เขียนจดหมายหรือเรียงความ นักเรียนจะใช้ภาษาถิ่น (สุไร พงษ์ทองเจริญ และคณะ, 2524, อังโน รวมผลงานวิจัยทางการศึกษา, เล่ม 1, 2526, หน้า 33-39)

จากประสบการณ์ในการสอนของผู้วิจัย ซึ่งสอนในระดับประถมศึกษา ได้พิจารณาเห็นว่า ความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาถิ่นนั้น นอกจากจะเป็นด้านเสียง และ

คำศัพท์แล้ว ยังมีลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏทางภาษา เช่น การเรียกชื่อ การใช้สรรพนาม การใช้คำลงท้าย ตลอดจนสภาพชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรมนิยมประเพณีของผู้เรียนแตกต่างกันไป จากเนื้อเรื่องในบทเรียน สิ่งเหล่านี้ทำให้เด็กเรียนเรียนอ่าน เรียนเขียนไปตามบทเรียน โดยไม่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน หรือพื้นฐานประสบการณ์เดิม การอ่านยังคงอ่านตามครูหรืออ่านตามอักษรไป แต่ในสมองจะ ไม่มีการรับรู้หรือเกิดมโนภาพเกี่ยวกับความหมายของคำเหล่านั้น จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อ่านไม่รู้เรื่อง ทำให้ไม่ชอบอ่าน จนกลายเป็นนิสัยไม่รักการอ่าน และในการสอนอ่าน ถ้าครูไม่อธิบายเรื่อง คำ หรือสำนวนในบทเรียนเป็นภาษาถิ่น นักเรียนจะไม่เข้าใจ รวมถึงการออกเสียง ฉ ษ ช ส ร คำควบกล้ำ สระเอื้อ จะมีปัญหาเพราะเกิดจากความเคยชินจากการพูดภาษาถิ่น การเรียนภาษา เป็นทักษะที่เชื่อมโยงติดต่อกัน เมื่อมีข้อผิดพลาดจากการพูดแล้ว ก็จะเชื่อมโยงไม่ถึงการอ่าน และการเขียน คืออ่านออกเสียงตามที่พูด เวลาเขียนก็เขียนไปตามที่อ่าน ในการแก้ปัญหาเรื่องนี้ถ้าครูได้เอาใจใส่ให้นักเรียนได้ฝึกฝนทุกทักษะอย่างจริงจัง ใช้สื่อหรืออุปกรณ์การสอนที่เหมาะสม สอดคล้องกับวัย ความต้องการ และความสนใจของนักเรียนก็จะ ช่วยทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้น หรืออาจทำได้โดยการสอนภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่สอง และใช้ภาษาถิ่นเป็นสื่อในการเรียนการสอน ช่วงระยะเวลาหนึ่ง กล่าวคือ การสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้น ป.1-2 ครูใช้ภาษาถิ่นอธิบายความหมายของภาษาไทยกลาง ใช้รูปภาพประกอบ ควรมีการศึกษาในรูปแบบของการวิจัยแบบทดลองเกี่ยวกับอุปกรณ์และเทคนิคการสอนที่เหมาะสมควบคู่กันไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2520, หน้า 85) เกี่ยวกับการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาไทยกลางของนักเรียนภาคเหนือนี้ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2524) ได้เสนอแนะเอาไว้ว่า ควรมีแบบเรียนชุดหนึ่งเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่นักเรียนในภาคเหนือ ควรมีบทฝึกหลายๆ แบบ และควรมีบทเรียนเสริมให้นักเรียนประถมศึกษาในภาคเหนือ โดยอธิบายศัพท์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนทุกวิชา

บทเรียนเสริมที่จะจัดให้แก่นักเรียนในระดับประถมศึกษานั้น ควรคำนึงถึงความสนใจในด้านการอ่าน ระดับความยากง่าย มีความเหมาะสมกับวัย ประสบการณ์ สภาพแวดล้อมของผู้เรียน และประการสำคัญคือ คำนึงถึงเนื้อหาหลักสูตรด้วย ลักษณะของบทเรียนอาจเป็นบทเรียนที่เป็นเรื่องสั้นๆ บทกลอน นิทาน โดยเฉพาะนิทานนั้น เด็กวัยนี้ชอบมาก สังเกตเห็นได้ชัดว่า

เมื่อเอ่ยคำว่า นิทานเด็ก ทุกคนจะสนใจ และไม่เคยเบื่อกที่จะฟัง ถึงแม้จะเป็นเรื่องเก่าเล่าซ้ำซาก เคยได้ยินมาแล้วก็ตาม เด็กก็ยังให้ความสนใจติดตามเรื่องราวอยู่เสมอ การนำเอานิทานมาเป็นบทเรียนเสริม น่าจะเป็นการชักจูงให้เกิดความสนใจที่จะอ่านมากขึ้น เพราะทั้งเรื่องราวและภาพประกอบในนิทานจะทำให้เด็กได้เรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำที่อ่าน เข้าใจรูปแบบของการใช้ภาษา ทำให้เกิดมโนภาพและสามารถนำเอาคำใหม่ที่ได้เรียนรู้ ผสมผสานกับประสบการณ์เดิม เป็นการเพิ่มพูนและพัฒนาทักษะทางภาษาที่แนบเนียนอย่างที่สุด แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ แครบบี ดันเดส และดุก (Crabbe, 1978, Dundes, 1980 Duck, 1973, อ่างใน เดชา จันดาพันธ์, 2527, หน้า 6) ได้มีความเห็นสอดคล้องกันสรุปได้ว่า วัสดุ อุปกรณ์ที่หาได้ง่ายที่สุดคือนิทานพื้นบ้าน อันจะช่วยเสริมทักษะในการอ่านและเป็นแรงจูงใจ ให้เด็กเกิดความอยากอ่าน นิทานพื้นบ้านจะสะท้อนให้เห็นชีวิต ความเป็นอยู่ของสังคมเหล่านั้น โดยสังเกตจากการแสดงออกของตัวละครในเรื่องซึ่งจะเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของเด็ก ในขณะที่เด็กยังให้ความสนใจ ช่วยเพิ่มพูนความสนใจให้กับเด็ก และเด็กยังจะหยิบยกข้อความบางตอนในนิทานไปใช้ประโยชน์ในวิชาอื่นๆ ได้ นอกจากนี้การนำนิทานพื้นบ้านมาจัดทำเป็นแบบเรียนเพื่อเสริมการสอนอ่าน ยังเป็นการนำอุปกรณ์ในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาแห่งชาติ ที่สนับสนุนการพัฒนาวัสดุที่มีในท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์ ต่อการศึกษาของชาติ นิทานพื้นบ้านยังจะช่วยให้เด็ก ได้ซาบซึ้งกับวัฒนธรรมในท้องถิ่นของตน

ปัจจุบันการเรียนการสอนอ่านระดับประถมศึกษาที่มีชนกลุ่มน้อยในหลาย ๆ ประเทศก็ได้้นำเอานิทานพื้นบ้านมาใช้ประโยชน์ เช่น สหรัฐอเมริกา อินโดนีเซีย ในประเทศไทยก็ได้มีการทดลองนำเอานิทานพื้นบ้านมาช่วยเสริมพัฒนาโปรแกรมการอ่าน อาทิ สมชาย ดันดีสันติสม (2526) ฤดีมล ปรีตรีสนิท (2525) อุทัย วรสุวรรณรักษ์ (2524) ต่างก็พบว่า การนำเอานิทานพื้นบ้านมาช่วยเสริมการสอนอ่านสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการอ่านเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งมีความสนใจที่จะอ่าน การนำนิทานมาใช้ จึงเป็นประโยชน์ในการสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนให้ตรงวัตถุประสงค์ในการฟัง การอ่านและหลักภาษาได้เป็นอย่างดี รวมทั้งยังสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของนักเรียนด้วย

จากปัญหาและแนวคิดทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาพัฒนาบทเรียนเพื่อเสริมการสอนอ่าน โดยใช้หนังสือพื้นบ้าน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพราะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 ถือว่าเป็นชั้นการศึกษาที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ ถ้านักเรียนอ่านหนังสือภาษาไทยไม่ออก ก็จะส่งผลไปถึงการเรียนวิชาอื่นๆ และเมื่อเรียนในชั้นสูงขึ้นไปก็จะกลายเป็นปัญหาด้านการพัฒนาการเรียนการสอนอย่างมาก และในส่วนของจังหวัดลำพูน จากการประเมินคุณภาพทางการเรียนของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2531 สมรรถภาพที่ไม่น่าพอใจ คือ สมรรถภาพการอ่านและผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มทักษะภาษาไทยซึ่งลดลงมาก โดยเฉพาะสมรรถภาพด้านการอ่านในใจหรืออ่านจับใจความ

บทเรียนเพื่อเสริมการสอนอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในครั้งนี้ จึงเป็นการหาแนวทางที่จะพัฒนา/ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยและพัฒนาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดลำพูน ตลอดจนเป็นแนวทางในการจัดหาสื่อเสริมกิจกรรมการสอนภาษาไทยของครู เพื่อพัฒนาคุณภาพของการเรียนการสอนภาษาไทยและเป็นการนำทรัพยากรที่มีในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ รวมถึงเป็นการปลูกฝังค่านิยมให้นักเรียนเห็นคุณค่าและภาคภูมิใจในวรรณกรรมท้องถิ่นของตน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. สร้างบทเรียนแบบนิทาน โดยใช้หนังสือพื้นบ้าน เพื่อเสริมการสอนอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. ศึกษาความก้าวหน้าในการอ่านของกลุ่มตัวอย่าง และเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ในการวิจัยครั้งนี้ จะถือว่ากลุ่มตัวอย่างมาจากสถานแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม สังคมคล้ายคลึงกัน มีพื้นฐานการเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เช่นเดียวกัน

2. ประสิทธิภาพของบทเรียน จะใช้เกณฑ์ประเมินจาก

ก) ความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดลำพูน จากแบบสอบถาม

ข) ความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองผู้ใช้บทเรียนแบบนิทานจากแบบสอบถาม

ค) ความก้าวหน้าในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

1. บทเรียนแบบนิทานที่สร้างขึ้น มุ่งใช้เนื้อหาพื้นบ้านเป็นโครงเรื่อง โดยพิจารณาคำจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาของศูนย์พัฒนาหลักสูตรกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2529-2531 มาเรียบเรียงใหม่

2. บทเรียนที่สร้างขึ้น ใช้สอนเสริมเนื้อหาในหลักสูตรภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง คำควบกล้ำ

3. การวิจัยครั้งนี้ ต้องการศึกษาคำควบกล้ำในการอ่านและ เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บทเรียนแบบนิทาน หมายถึง บทเรียนที่นำเอาโครงเรื่องของนิทานพื้นบ้านมาเรียบเรียงใหม่ โดยพิจารณาคำจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยของศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ที่จัดทำขึ้นใหม่ระหว่างพ.ศ. 2529-2531

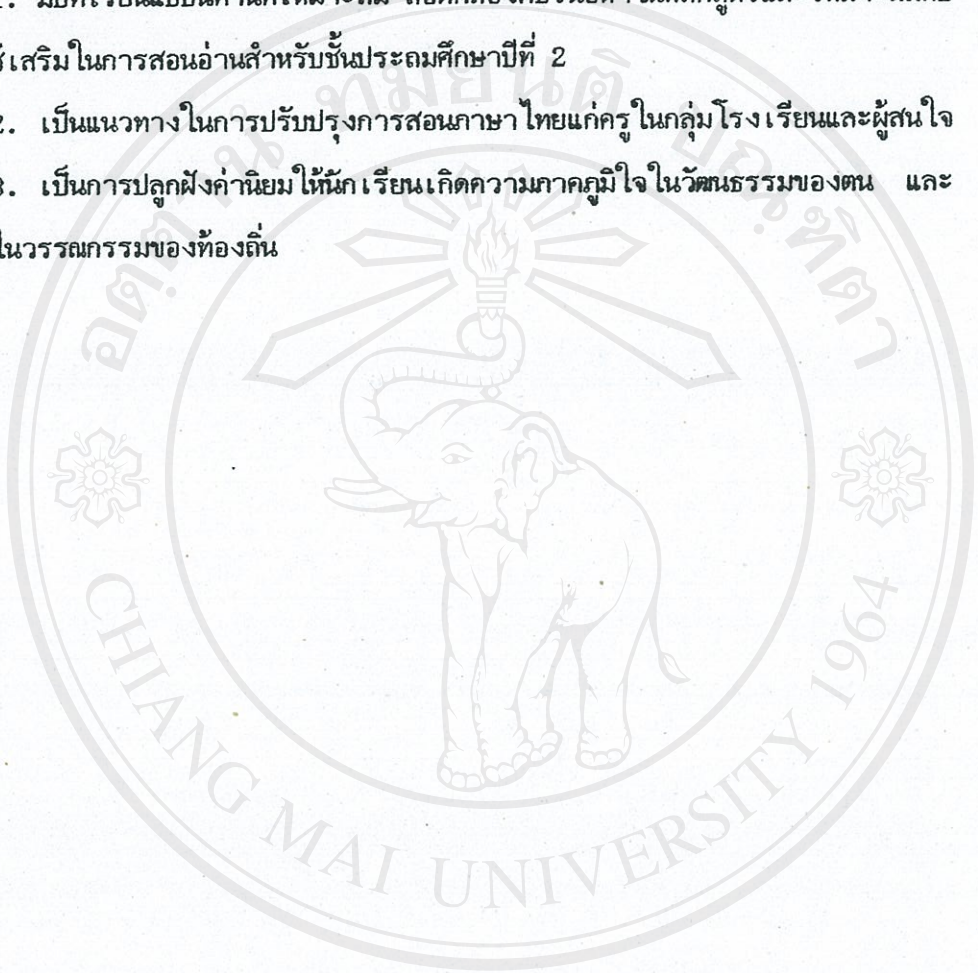
2. นิทานพื้นบ้าน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมา และเป็นที่รู้จักในท้องถิ่น บางครั้งก็เรียกนิทานพื้นเมือง

3. ความก้าวหน้าในการอ่าน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

4. สัมฤทธิ์ผลในการอ่าน หมายถึง คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. มีบทเรียนแบบนิทานที่เหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหาในหลักสูตรและเหมาะสมกับ
ผู้เรียน ใช้เสริมในการสอนอ่านสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนภาษาไทยแก่ครูในกลุ่มโรงเรียนและผู้สนใจ
3. เป็นการปลูกฝังค่านิยมให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตน และ
เห็นคุณค่าในวรรณกรรมของท้องถิ่น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved